

Valget mellem Et af To: enten at opgive enhver Udvikling af Forsvarsvæsenet, eller at forsøge paa at iværksætte de mest paatrængende Foranstaltninger gennem de aarlige Finantslove. Udvalgets Hæftal er overbevist om, at Landstinget er enigt med Regjeringen deri, at det vilde være usvarligt at udflyde Forsvarssagen fra Nar til Nar, og at den altsaa har gjort Ret i at gjøre Begyndelsen ved gennem det i Oktober f. A. forelagte Finantslovsforslag at søge gennemføre de Foranstaltninger, der, uden at foregribe nogen senere Udvikling, maa betragtes som absolut nødvendige, for nogenlunde at sikkre Rigets Hovedstad, Hoveddepotet for vore Krigsforbrødenheder, Havnen for vor Flaade, Samlingsstedet for vore største Værdier af alle Arter, imod at blive et let Offer for Angreb fra Søfiden. Landstingets Stilling ved denne Sag turde være givet ved Alt, hvad der er gaaet forud, og den finansielle Side af den kan umulig forandre eller røkke dets Stilling. Thi efter det Finantslovsforslag, som Folkethinget har vedtaget, er Finantsaarets Overskud — uagtet Afbetalingen paa Statsgjælden overstiger Udfrøgene paa Aktiverne med henved 600,000 Kr. — 7,196,700 Kr. stort, og dette vil, selv om de nye Jernbaneanlæg i Fyn og Thisted Amt skulde blive vedtagne, ikke blive formindsket med mere end een Million. Der vil saaledes i Statskassens Beholdninger, som ellers kun blive opbevarede til Fordel for Efterlægten, være rigelige Midler tilstede til at udrede en saadan overordentlig Udgift som den, Regjeringen oprindelig har begjæret til Forsvarsforanstaltninger. Hertil kommer nu, at en stor Del af Landets Befolkning — ingenlunde blot eller fornemmelig de, hvis Embedspligt det er personlig at virke for, til og i Forsvaret, men alle de, hvis Fædrelandskjærlighed og Offervillighed altid gver sig Bidnesbyrd — er gennemtrængt af den Overbevisning, at der ingenlunde er gjort for vort Forsvar, hvad vi bør gjøre, og at vor Evne til at væge os, om Kroens Lime — hvad Gud forbyde — snart skulde komme, er saa ringe, at vi kun med nagende Bekymring og Ængstelse kunne se den nærmeste Fremtid imøde. Derfor kan efter vor Formening Landstinget umulig villige Negtelsen af de tre Hævedele af de forlangte Bevillinger til Forsvaret.

Hvad nu angaar Anvendelsen af den forlangte Sum i det Enkelte, da turde vel Alle, selv de, der have negtet den, være enige i, at de fleste af de Foranstaltninger, som ere bragte i Forslag, netop ere de mest paatrængende nødvendige. Hvorledes man end tænker sig Kjøbenhavn forsvaret mod Søfiden, saa maa de tilstedeværende Søforter dog altid regnes for et vigtigt Led i Forsvaret. Men Alle vide, at ved den Udvikling, Artilleriet har faaet i de 19 Aar, siden deres Anlæg be sluttedes, er deres Modstandevne bleven for svag; den behøver at styrkes, ligesom deres Skyts at forstærkes, dersom de skulde kunne medvirke kraftig til Byens Beskyttelse, og deres Virksomhed ikke skal føre til en usvarlig Odslen med Menneskeliv. Krigsministeren havde begjæret et første Bidrag af 156,800 Kr. til Søbefæstningens Forstærkning, der i det Hele er beregnet til at koste 397,000 Kr.; fremdeles forlangte han 433,000 Kr. som første Bidrag til denne Befæstnings Forsyning med 18 Stykker 9" Bagladefanoner, der ere anslaaede til i Alt at koste 779,400 Kr.; desuden til Hærdiggjørelse af 1,500 Ladninger, til Kærbæstfer og kubisk Krudt for de for samme Befæstning tidligere anskaffede 11" Forladefanoner, henholdsvis 6,000 Kr., 43,500 Kr. og 30,000 Kr. Vi holde os overbeviste om, at Landstinget, givende os Ret i, at det er usvarligt at lade den nuværende Søbefæstning henligge i dens nuværende Tilstand, beredvillig vil tilstaa Regjeringen de ovennævnte Summer. Ligesaalidt kan der være nogen Tvivl om, at Søminevæsenets kraftige Udvikling er af stor Vigtighed for Byens Beskyttelse mod Søen, navnlig saalænge Søbefæstningen ikke er af større Styrke og Udstrækning end den nuværende. Vi betragte derfor en forøget Bevilling til Søminer af 180,000 Kr. — 300,000 i Stebet for 120,000, — som saa hensigtsmæssig, at det er urigtigt at udsætte den. Ved de øvrige mindre Summer, Krigsministeren havde forlangt, men ikke har faaet bevilgede, skulle vi ikke dvæle; vi anse dem alle for nyttige, uden dog at være saa paatrængende som Søbefæstningens Forstærkning og Forsyning med Skyts og Ammunition.

Af Marineministeriet har der for det Første været begjæret extraordinært til det under Bygning værende Panserskib „Helgoland“ 500,000 Kr., hvoraf 330,000 Kr. ere bestemte til den første Afbetaling paa Artilleriet og Resten til at fremme Skibets Bygning saaledes, at det kan sættes i Vandet henimod Slutningen af Finantsaaret 1877—78. Vi maa betragte det som meget forstandigt og stemmende med god Pragis, at anvende hele den Kraft, Værftet formaar at udvikle, paa at fuldende dette Skibs Bygning, og vi anse den Frygt, der er kommen til Orde i Folkethingsudvalgets Betænkning, at et kraftigere, noget hurtigere fremmet Arbejde skulde være farligt for Skibets Soliditet, for ganske ugrundet. Naar sammesteds, som Grund til ogsaa at negte det forlangte Beløb til Skibets Artilleri, er yttret Tvivl om Rigtigheden af at anskaffe Kruppske Bagladefanoner, saa maa vi betragte det som ganske urigtigt at gribe forstyrrende ind i den Plan for Skibets Bygning, der nu engang er lagt og er under fuld Udførelse. Det er ikke os bekjendt, at nogen virkelig Sagkyndig har vekkjendt sig Tvivl om, at det rette Artilleri er valgt, og saa længe ingen saadan Tvivl er opstaaet hos